

Ordføreren for Forslagsstillerne (Dalsgaard): Det ærede Medlem, som nu satte sig, sagde, at det Forslag, som to ærede Medlemmer sammen med mig havde indbragt, ikke vilde hjælpe en Smule. Ja, der brugte det ærede Medlem dog vist et temmelig stærkt Udtryk; i hvert Tilfælde har det ærede Medlem som Medlem af Tiendeudvalget i Fjor været med til at indstille dette Forslag til uforandret Vedtagelse; og havde han den Gang haft den Opfattelse, at det ikke vilde kunne hjælpe den allermindste Smule, havde han dog sikkert ikke været med til at indstille det til uforandret Vedtagelse. — Maa jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor mange Tiender der ere afløste, ogsaa gøre opmærksom paa, at den gældende Tiendeafslørningslov endnu ikke er ret gammel; den er af 8de Maj 1894, altsaa kun 1 1/2 Aar gammel. Selv om man altsaa havde begyndt lige straks efter Lovens Vedtagelse paa at faa sin Tiende afløst, kunde der dog alligevel ikke have været ret mange Afslørninger endnu. Det er jo en ret vidtløftig Sag at faa sin Tiende afløst, og det vilde det have været, enten det ærede Medlems Forslag i sin Tid var blevet vedtaget eller Loven, som den nu er.

Alberti: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden (Sofus Høgshøj): For en kort Bemærkning har Folketingsmanden Ordet.

Alberti: Ja, naar jeg har været med til i Fjor at indstille det nævnte Forslag til Tingets Vedtagelse, ligger det jo dert, at jeg, som jeg ogsaa begyndte med at sige, erkendte, at der her er et lille Fremskridt i den bestaaende Tilstand — men ogsaa kun et meget lille Fremskridt — og jeg er jo i mit politiske Liv blevet opdraget netop i den Lære, at naar man ikke kan faa de store Fremskridt, skal man tage de smaa, selv om de ere meget smaa. Jeg kan for øvrigt ikke tilbageholde den Udtalelse, at jeg ikke tror, at det foreliggende Lovforslag som Lov i nogen nærværdig Grad vil bidrage til at fremme Tiendeafslørningen. Man maa nemlig huske paa, at selv om man faar Renten af Tiendelaanene sat ned paa Grund af den dalende Rentefod — ikke paa Grund af Forøgelsen af Statsklassens Tilskud, men paa Grund af den dalende Rentefod — vil samtidig med, at Rentefoden daler, Tiendens Kapitalværdi stige i samme Forhold, saa at man i Virkeligheden bliver paa samme

Standpunkt, hvorpaa man var, da man vedtog Tiendeloven af 1894, der dog har virket ikke saa ganske kort indtil det Tidspunkt, da Rentefoden i Begyndelsen af dette Aar begyndte at stige.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Dalsgaard): Det ærede Medlem sagde, at han har den Opfattelse, at man skal tage de smaa Fremskridt, naar man kan faa dem, og det er ogsaa efter min Mening rigtigt; den Teori, som det ærede Medlem her holder, tror jeg ogsaa er aldeles fortreffelig. Men det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke følger den i Praksis, thi saa vilde han være glad ved den Tiendeafslørningslov, vi fik i Fjor, og ved det Lovforslag, som her foreligger. Tiendeafslørningsloven af 1894 var dog et Fremskridt fra det tidligere; for kunde man slet ikke paa nogen Betingelse faa Tiender afløste.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Omgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Dalsgaard): Jeg tillader mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Arbejdstid.

Forhandlingen genoptoges.

Indenrigsministeren (Hørring): Det foreliggende Lovforslag gaar jo ud paa, at Staten skal sætte en Grænse for den daglige Arbejdstid, altsaa at Staten skal være bemyndiget til at begrænse Individets hidtil bestaaende Ret til at udnytte sin Arbejdskraft paa bedste Maade. Dette er selvfølgelig en meget gennemgribende Foranstaltning. Jeg skal ikke nærmere udvise dette, men kun henvise dertil, idet det deraf vil fremgaa, at det for det første er af yderste Bigtighed her at gøre sig klart, hvad der er denne Foranstaltnings Formaal. Formaalene vil nemlig